

Oszkár magányos karácsonya

Holly Webb

HOLLY WEBB

OSZKÁR
MAGÁNYOS
KARÁCSONYA

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2013

Tomnak

Első fejezet

Hannah lehúzta a kesztyűjét, majd a zsebébe dugta. A hideg szél csípte az arcát, és a kislány reménykedve pillantott az égre. Lehetséges, hogy nemsokára havazni fog? Még csak november közepe felé járt, de máris rettentő hideg volt! Belenyúlt a téli madárelledellel teli dobozba, kivett belőle egy nagy marékkal és szétszórta a madáretető alján. Elmosolyodott magában. Biztos volt benne, hogy a téli jázminborkor mélyén verebeket és széncinegét hall csiripelni.

Türelmetlenül tollászkodtak, csupán arra várva, hogy a kislány végre elmenjen, és lecsaphassanak kedvenc falatjukra a keverékből, a zamatos lisztkukacokra.

Hannah lecsukta a doboz tetejét, és visszahúzta a kesztyűjét – a nagy hidegben már sajogni kezdtek az ujjai. Szép halkán visszalopózott a kerti padhoz, és lekuporodott a végébe. Ha nagyon-nagyon csendben marad, még csak meg sem mozdul, a madarak talán előbújnak akkor is, ha ő ott van. Sokkal okosabb lett volna persze, ha inkább bemegy a házba, és onnan les rájuk, de szerette egészen közelről megfigyelni őket. Mulatságos volt látni, mekkora perpatvart csapnak, és ahogyan folyton lelökdösik egymást az etetőkről. Hannah családja öt különböző madáretetőt helyezett el a kertben, amely ezáltal igen népszerű lett a helybéli madarak körében.

Hannah nagy sáljába és szőrmés sapkájába burkolózva figyelte őket. Mosolygott egy fontoskodó vörösbegy láttán, aki szétkergette az összes többi

madarat. Mind a bokrok mélyére röppentek. A kislány tudta, hogy nem sokáig bír kinn maradni a hidegben; már alig érezte az ujjait. Két karját maga köré fonta, gondolatai kedvenc ábrándja körül keringtek, amint egy kutya mellé bújva üldögél, és a testével melengeti. Igazság szerint Hannah bármilyen kutyanak örült volna. Leginkább egy nagy kutyára vágyott, akit kedvére ölelhet, de még egy kiskutya is csodálatos társ lett volna.

Mindez természetesen puszta álom volt, így hát akár kedvenc kutyaajtájáról is nyugodtan ábrándozhatott. Hannah képzeletben két karját egy hatalmas, fekete-fehér pöttyös dalmata köré fonta. Éppen olyan volt, mint Pongó a *101 kiskutya* című filmből. A kislány újra és újra megnézte mindkét feldolgozást, és a dalmatákat szerette legjobban minden kutya közül.

Hannah szülei hosszú ideje fontolgatták már, hogy vesznek egy kutyát – legalábbis mindig azt mondogatták neki, hogy „majd gondolkodunk rajta”,

valahányszor rákérdezett. Apukája még lelkesedett is az ötletért; szerette a hosszú sétákat, és fényképeket mutogatott kislányának saját gyermekkori kutyájáról. Édesanyja azonban kicsit aggódott Zak, Hannah kisöccse miatt. Attól tartott, hogy nem jó gondolat kutyát hozni egy kisgyermekes házba. Ám Zak most már lassan betölti a harmadik évét, ezért Hannah időnként újra elejtett egy-egy célzást szüleinek a kutyákról. Úgy vélte, egy kiskutya egyáltalán nem jelentene gondot Zak számára. Öccse éppen úgy rajongott az állatokért, mint Hannah, és valahányszor egy kutyával találkozott, mindig meg akarta ölelni. Sokkal valószínűbbnek látszott, hogy a kutya szorulna védelemre Zakkal szemben, nem pedig fordítva.

Éppen az öccse járt a fejében, amikor Hannah meghallotta, hogy csapódik a konyha ajtaja, és Zak kityyog a kertbe, nővére nevét kiáltozva.

Zak hangjára szétrebbentek a madarak, mire Hannah bosszúsan felsóhajtott. Nagyon élvezte az

egyedüllét békés pillanatait, amíg a kisfiú fel nem bukkant.

Amikor azonban öccse a ház sarkát megkerülve elébe tipegett, Hannah nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon. Zak óriási, piros síoverallt viselt, amely olyan mereven ki volt párnázva, hogy alig bírt benne mozogni. Egészen úgy festett, mintha valaki felpumpálta volna levegővel, akár egy lufit.

– Hannah! Hannah! – Zak odabotorkált hozzá, és megragadta a kezét. – Anya hív!

Abban a pillanatban Hannah anyukája is kilépett a házból, nyaka köré hatalmas sálát kötött. – Már biztosan csontig átfagyta, olyan régóta ülsz már idekinn! Láttál érdekes madarakat?

A kislány a fejét rázta. – Csak a szokásos fajtaikat. Már éppen készültem bemenni, mert sötétedik.

Anyukája arca sugárzott az örömtől. – Azért jöttünk ki utánad, mert csodás híreim vannak a számodra! Az imént hívtak telefonon... Nem is számítottam rá. – Vett egy mély lélegzetet. – Egy hölgy keresett, aki a Daliás Dalmatákat vezeti.

Hannah hirtelen kiegyenesedett, tágra nyílt szemmel bámult az édesanyjára. – Az egy... az egy *dalmatatenyészet*? – kérdezte csodálkozva. – Miért keresett téged?

Anyukája erre még szélesebben mosolygott.

– Mert néhány hete felhívtam és érdeklődtem, hogy feliratkozhatunk-e egy kiskutyára a következő alomból.

Hannah felugrott a padról, és mindkét karjával lelkesen megölelte az édesanyját. – Tényleg? Nem is mesélted! Veszünk egy dalmata kiskutyát? Komolyan mondod?

Az asszony bólintott. – Menjünk, és inkább odabent beszéljünk róla! Megfagyok idekinn.

Hannah beviharzott a házba, lerángatta magáról a kabátot és a sálát, azután öccsét is gyorsan kicipzárta az overalljából. Sietett elpakolni a holmiját, majd rohant vissza a konyhába. – Mondj el, kérlek, mindent!

Anyukája felnevetett. – Gyakrabban kellene beleegyezésemet adnom egy kiskutyához... Igen, apával úgy döntöttünk, most már elég idősek vagytok az öcséddel, hogy legyen egy kiskutyánk. Apa nagy testű kutyát akart, te meg mindig is egy dalmatára vágytál, így végül rátaláltunk erre az asszonyra az interneten. Lisa a neve, és körülbelül húsz mérföldnyire lakik, Mill Green közelében.

Hannah bólintott. Mill Green apró falucska volt, ahol egyik iskolai kirándulásuk során már járt egyszer, hogy meglátogassák a működő vízimalmot.

– Dalmatákat tenyészt. Csak két-három alom születik náluk évente, így azt hittük, sokáig kell majd várunk a kiskutyára. De most kiderült, hogy egy hölgy, aki korábban feliratkozott az egyik nemrég született kutyusra, meggondolta magát. Visszamondta a fogla-

lását. – Hannah anyukája a homlokát rán-

colta. – Valami gond akadt a kiskutya

mintájával. Lisa azt ígérte, hogy

mindent pontosan elmagyaráz,

amikor elmegyünk megnézni.

Állítása szerint egyáltalán nem

számít, hiszen azt mondtuk,

nem tervezzük kiállításra vinni a

kutyust.

– Mikor nézhetjük meg? –

A kislánynak még a lélegzete

is elakadt. Szinte szóhoz sem jutott, annyira izgatott volt.

– Mit szólsz a holnaphoz? Jaj, Hannah! Még a lelket is kiszorítod belőlem! – Anyukája nevetett, amint a kislány lelkesen a dereka köré fonta a karját. – Ezek szerint örülsz? Nem változott meg a véleményed a dalmatákról?

– Hát persze hogy nem! – kiáltotta Hannah. – A dalmaták a legjobb kutyák a világon! Holnap biztosan látni fogunk néhányat?

– Egészen biztosan. Csak szombaton mehetünk, hogy apa is velünk jöhessen. – Anya elmosolyodott. – Nagy meglepetés éri majd, amikor hazaér!

Apa éppen olyan izgatott volt a kiskutyával kapcsolatban, mint Hannah. Vacsora közben a kislány és az édesanyja mindent elmesélt neki a telefonhívásról.

– Ez remek hír! – örvendezett. – Azt hittem, egy örökkévalóságig kell majd várnunk. Tudod, Hannah, mindenképpen valódi tenyésztőtől akartuk beszerezni a kutyust. A dalmaták időnként idegesek, ingerlékenyek tudnak lenni, és fontos előbb megismerni a szülőket, meg minden ilyesmi. Anya azt mondta, hogy a hölgy a Daliás Dalmatáktól nagyon kedvesen válaszolt, amikor felhívta. Beszámolt mindenféle vizsgálati eredményről, és rengeteget mesélt a fajtáról. – Ekkor a homlokát ráncolva Hannah édesanyjára pillantott. – Most jutott eszembe. Eredetileg azt mondtuk, hogy nem akarunk karácsony környékén hazahozni egy kiskutyát. Nem igaz?

Hannah anyukája lassan bólintott. – Ó, te jó ég! Erről meg is feledkeztem. Egyszerűen nem gondolkoztam. – Egy pillanatig hallgatott. – Lisa azt mondta, hogy a kiskutyák most hatheteseek, és körülbelül nyolchetesen hozhatjuk haza a miénket. Tehát

feltételezem, hogy az december első hetére esik. Ó, az *tényleg* nagyon közel van már a karácsonyhoz.

– Miért nem hozhatjuk haza karácsony előtt a kiskutyát? – kérdezte Hannah, kétségbeeséstől cincogó hangon. Most nem gondolhatják meg magukat a szülei!

Apukája vigasztalón megdörzsölte a kislány vállát. – Csak arról van szó, hogy azt mondtuk, nem fogunk kutyát adni nektek karácsonyra... Rengeteg kutya végzi menhelyen az ünnepek után. És a karácsony meglehetősen stresszes időszak egy kutyus számára a sok vendéggel és felfordulással a házban.

– De hát nem karácsonyi ajándéknak szánjátok a kiskutyát! – mutatott rá Hannah, és közben szíve reménykedve kalimpált. – Csak éppen karácsony táján érkezik a házhoz. Ettől még nem válik karácsonyi ajándékká! – Körmét idegesen a tenyerébe vájta, tekintetét anyukájáról most apukájára fordította. Azután gyorsan hozzátette, ha esetleg túlságosan

mohónak hangzott az imént: – De semmi mást nem kérek karácsonyra. Csak esetleg egy pórázt?

Apa felnevetett. – Ne aggódj, nem azt akarom mondani, hogy nem vehetünk kiskutyát. Csak arra gondoltam, hogy talán nem ez a legmegfelelőbb időpont. De őszintén szólva, biztos vagyok benne, hogy egy kiskutya érkezése mindig nagy felfordulást okoz a családban, bármikor kerít is sort rá az ember.

– Akkor... elmehetünk holnap? – suttogta Hannah.

Szülei egymásra néztek, majd egyetértően elmosolyodtak.

– Igen – válaszolta az anyukája. – Elmehetünk.

– Fel-áll-ha-tok-az-asz-tal-tól? – kántálta Hannah kötelességtudóan. – Köszönöm, nem kérek desszertet. Megyek, és utánanézek a dalmatáknak az interneten!

Második fejezet

Hannah a hátsó ülésen ült az autóban Zak mellett, az ajkát harapdálva. Anyukája megalégelte, hogy folyton azt kérdezgeti, ott vannak-e már, és azt mondta a kislánynak, ha még egyszer felteszi ezt a kérdést, nyomban megfordul az autóval. Csak hát olyan nagyon szeretne volna tudni!

– Figyelj! Az a tábla ott Mill Greent mutatja – jelentette be akkor apukája, akinek megesett rajta a szíve. – Már nincs messze.

Hannah bólintott, reményteljesen bámulva kifelé az ablakon. Egyszer csak felnevetett, és egy táblára mutatott, amely az egyik ház kertjében állt, éppen előttük. – Nézzétek! Tele van pöttyökkel!

Anya kitette az irányjelzőt. – Ez lesz az – mondta bizakodva. – Igen, az áll rajta: *Daliás Dalmaták*. – Megállította a kocsit a felhajtón.

A kislány izgatott ugatást hallott, amint az autóból kiszállt, és gyorsan körbeszaladt, hogy segítsen öccsének kiszállni az ülésből. – Megérkeztünk, Zak! Megyünk megnézni a kutyusokat.

– Kutyus! – Zak izgatottan tapsolt.

Máris nyílt az ajtó, és egy barátságos külsejű asszony lépett ki rajta, mellette pedig – a látványtól elállt Hannah lélegzete – két nagy dalmata is felbukkant. Gyönyörűek voltak, hófehérek, bundájukon fényes, fekete pöttyökkel.

– Kutyus! Kutyus! – sikkantotta Zak boldogan, aki egyfolytában nővére kezét rángatta, fel-alá ugrándozva.

A kutyák gazdája felnevetett. – Úgy látom, valaki nagyon lelkes. Lisa vagyok. Ez pedig itt Robby és Bella. Nagyon barátságosak, meg is simogathatjátok őket. De azért ügyelj a kisöcsédre! Rendben? A kutyák sokkal nagyobbak nála; véletlenül fel is dönthetik.

Hannah bólintott. – Majd fogom a kezét – ígérte. – Imádja a kutyákat. Mindketten imádjuk őket. – Szabad kezét Bella felé nyújtotta, aki érdeklődve megszaglászta, majd gyengéden meg is nyalta az ujjait.

– Fúj! – kuncogott Zak.

– Én nem bánom – sóhajtott Hannah, megsimogatva Bella puha orrát és selymes, pöttyös füle tövét. Bella csodaszép volt. És egy hozzá hasonló kutya talán hamarosan az övéké lesz. Ezt bizony nehéz volt elhinni.

– Bella a mi kiskutyánk anyukája? A kiskutyának, aki talán a miénk lesz, úgy értem – tette hozzá Hannah sietve. Tudta jól, hogy Lisa meg akarja egy kicsit ismerni őket, mielőtt odaadná nekik az egyik kutyáját.

Lisa mosolygott. – Nem, Bella egyelőre még túl fiatal ahhoz, hogy kiskutyái legyenek. Ő a nővére az új kutyusainknak. Robby itt viszont az apukájuk. Az anyukájuk neve pedig Chrissie. Szeretnétek látni őket?

Hannah szóhoz sem jutott az izgatottságtól. Csupán bólogatott, olyan hevesen, hogy a copfja ide-oda röpködött.

– Akkor hát gyertek beljebb! Elveszem a kabátotokat. Most éppen jó korban vannak a kiskutyák a találkozáshoz – magyarázta Lisa, miközben végigvezette Hannah családját a házon. A két dalmata kíváncsian szaglászta a vendégeket. – Hatheteseek. Megjelentek az első pöttyeik. Bár még sokkal több pöttyük is lesz, már láthatjátok, hogy fognak kinézni, amikor felnőnek. És kifejezetten élvezik, ha emberekkel találkozhatnak.

Hannah várakozásteljesen pillantott fel a szüleire, apukája pedig finoman megszorította a vállát. – Úgy festesz, mint aki a királynővel készül találkozni! – súgta a fülébe.

– Úgy is érzem magam – suttozta vissza a kislány.

– Ez a szoba volt régen az ebédlőnk, mielőtt kutyatenyésztésre adtuk a fejünket – magyarázta Lisa,

amint egy ajtóhoz értek a folyosó végén. – Most már kutyaóvodának használjuk. – Kinyitotta az ajtót, és beengedte őket. A helyiség felét egy dróthálóból épített karám foglalta el, amely tele volt kiskutyákkal. Egy-máson és anyukájukon mászkáltak és bukfenceztek, egyetlen fekete-fehér, pöttyös halomba tömörülve.

– Ó, nézzétek őket! – lelkesedett Hannah. – Milyen rengeteg kiskutya!

– Hányan vannak? – kérdezte Lisát a kislány apukája. – Nem tudom megszámolni őket, folyton elveszítem a fonalat!

– Tizenketten – mosolygott Lisa. – Valóban hatalmas alom, nálunk még sohasem született ekkora.

Hannah áthajolt a drótháló fölött, hogy szemügyre vegye a kiskutyákat, Zak pedig követte, elragadtattottan gügyögve a gyönyörű apróságoknak. Chrissie, a kutyamama éberrel figyelte a látogatókat, majd felpillantott Lisára, mintha csak azt kérdezné: Megbízhatóak ezek a gyerekek?